

НЕ МОЖЕШ ДА НОСИШ СОБСТВЕНИЯ СИ КРЪСТ

Дейвид Уилкерсън
1 Май 1979

Исус каза на учениците си самата истина: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден, и нека Ме следва.” (Лука 9:23). Но Исус не можа да носи собствения си Кръст, както не би могъл да го носиш и ти! Исус падна под тежестта на Кръста Си, изтощен и неспособен да направи още една крачка. Йоан каза: „и Той сам носейки кръста Си излезе; и дойде на мястото наречено Лобно, което по еврейски се казва Голгота” (Йоан 19:17). Библията не ни казва колко дълго Исус носеше Кръста. Си. Знаем, че те накараха Симон, Киринеец, да вземе Кръста и да го носи до мястото на разпятието. (Матей 27:32)

Исус взе кръста и беше воден от мъчителите Си като агне на заколение. Но не можа да го носи дълго. Истината е, че Исус беше твърде слаб и крехък, за да носи кръста Си. Кръста беше сложен върху раменете на друг. Той беше достигнал до предела на силите Си. Беше физически изтощен и наранен човек. Има граница, до която човек може да издържи. Има точка на пречупване. Защо заставиха Симеон да носи кръста Му? Лежеше ли Исус на павираните улици като безжизнен, с кръста върху себе си, като непосилен товар? Ритаха ли Го, опитвайки се да Го изправят, опитваха ли се да Го накарат да направи още една крачка? Но Той просто лежеше там, без сили да се помръдне и на сантиметър. Кръстът Му беше непосилен.

Какво означава това за нас? Бог би ли ни накарал да направим нещо, което и самия Той не можа? Не казва ли Той: „Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик.” (Лука 14:27). Кръстът си е кръст, бил той дървен или духовен. Не е достатъчно да кажеш: „Неговият кръст беше различен – нашия е духовен.”

Лично на мен ми дава голяма надежда това, че Исус не успя да понесе собствения Си кръст. Това ме окуражава да знам, че не съм единствения, превиващ се понякога до земята от товар, неспособен да продължа със собствени сили. Ако ще се идентифицираме с разпъването Му на Кръста, ще трябва също да се идентифицираме и със стъпките, които водят до този Кръст. Трябва да приемем веднъж за винаги, че никое човешко същество не е в състояние да носи собствения си кръст.

Не търсете никакво скрито тълкувание – Исус знаеше точно какво казва, когато ни призова да „вземем кръста си и да Го следваме.” Той помни Своя кръст. Той помни, че друг го носеше вместо Него. Защо тогава би ни накарал да носим кръст, който скоро ще ни повали на земята? Той знае, че ние въобще не можем да го носим през целия път със собствени сили. Знае всичко за агонията, безпомощността, бремето, което причинява кръста.

Тук има скрита истина, която трябва да намерим. Това е толкова мощна и съзидателна истина, че би могла да промени начина, по който гледаме на всичките си проблеми и болка. И макар, че звучи почти като светотатство да предположим, че Исус не носи собствения Си кръст, това е самата истина. Това, което има значение за нас днес, е че Исус, който е развълнуван от нашите болести, трябва да изпита какво е да си слаб, обезкуражен и неспособен да продължиш без чужда помощ. Той беше изкушен във всяка област, точно както и ние. Изкушението не е в слабостта, не е в това да оставиш кръста на земята поради немощ; истинското изкушение е в това, да се опиташ да вземеш кръста и да го носиш със собствената си сила. Бог би могъл по свръхестествен начин да вземе този кръст и магически да го отнесе чак до Голгота. Той също би могъл да премахне тежестта на кръста и да го направи лек като перце. Но това не се случи. Сцената на Разпятието не беше поредица от грешки и въпреки, че Христос умря от ръцете на грешниците, целия план беше роден в Божието сърце още от основаването на света. Бог прати Симон там, готов да изиграе ролята си в изкупителния план. Бог не беше сварен неподготвен, когато Синът Му вече не можеше да носи кръста и по този начин се изпълни пророчеството. Бог знаеше, че Исус ще вземе кръста си, ще тръгне към Голгота и след това ще го положи на земята.

Твоят Кръст е предназначен да те съкруши

Бог също знае, че нито едно от децата Му не може да носи кръста, който взимат когато следват Христос. На нас толкова много ни се иска да бъдем добри ученици, толкова много ни се иска да отречем себе си и да поемем кръста върху себе си, че изглежда забравяме, че същия този кръст един ден ще ни доведе до предела на човешките ни сили. Исус би ли ни накарал нарочно да вземем кръст, който Той много добре знае, че ще изцеди цялата ни човешка енергия и ще ни остави безпомощни – дори дотам, че да ни се иска да се откажем? Абсолютно! Исус ни предупреждава: „отделени от Мене, не можете да сторите нищо.“ (Йоан 15:5). Така че Той ни кара да вземем кръста си, да се борим с него, докато не научим този урок. Докато кръстът ни не ни повали в прахта, ние няма да научим урока, че не е чрез нашата сила и мощ, но е чрез Неговата. Това има предвид Библията когато казва, че силата Му е свършена в слабостта ни. Това никога не е означавало, че Божията сила е малко по-добра от нашата, или че е малко по-висша. Това означава, че Божият начин е единствения начин, силата Му – единствената ни надежда.

Исус гледа на този свят, пълен с объркано деца, опитващи се да установят собствената си праведност, опитващи се да Му угодят по техния си начин и търси кръстове. Кръстът е предназначен да ни пречупи, да ни изцеди от всички човешки усилия. Знаем, че сме по-силни от Симон, който ще дойде в при нас в решаващия момент и ще премахне бремето ни, но той не може да ни помогне, докато не се предадем, докато не изпаднем до тази точка, в която бихме извикали: „Боже, не мога да направя нито една крачка повече. Изтощен съм! Съсипан съм, нямам сили! Чувствам се като мъртъв! Помощ!“

Исус беше разпнат „в немощ“ (2 Коринтяни 13:4). В немощ е когато сме напълно слаби и безпомощни и свидетелстваме, че сме подсилени чрез вяра в Господ. Духът ни желае да носи собствения си кръст, но плътта е слаба. Павел славеше кръста си, изпитвайки удоволствие от това колко слаб го е направил. Той каза: „и Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена. И тъй, с преголяма радост по-

добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен.(2 Коринтяни 12:9-10)

Павел не беше слаб и силен в същото време. Той отслабна поради проблеми и страдания. Но когато беше повален на земята от кръста си, той не се отчая. Точно от тази слабост той стана силен. Павел се наслаждаваше от процеса, в който беше направен слаб, защото това беше тайната на силата му в Христос. „Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен.”

Кой е твоят кръст? Някакво бреме или натиск, който заплашва да те съсипе? Приятелите ми наркомани наричат техния кръст „маймуна върху гърба”. Това не е светотатствено отношение към Кръста. Просто обяснява картината, която имат за бремето, което ги поваля на земята. Често съм чувал съпрузи и съпруги да говорят за брака си като за "кръста, който носим". Чувал съм всевъзможни определения за това какво представлява кръста. Чувал съм дори хомосексуалист да нарича навика си „тежък кръст”. След като Исус описа детайлите на кръста, ние трябва да им обърнем внимание. Би могло да е всяко нещо, което ускорява кризата в духовния ни живот. Самотата, например, би могла да бъде кръст, ако стане твърде непоносима и ни докара до предела на силите ни. Тогава можем да позволим на Господ да се пресегне към нас да ни изведе от жалкото ни състояние и саморазрушението ни. Самотата е добра, ако ни прави толкова слаби, че да желаем само Неговата сила.

„Не правя достатъчно за Бог”

Кръстът ми е специфичен, но не и непознат за много други. Непрекъснато съм обременен от чувството, че „не винаги правя достатъчно”. Този кръст обикновено става най-тежък веднага след като напиша бестселър, след като съм проповядвал на хиляди, след като съм започнал програма за изхранване на гладуващи деца, след като съм съветвал стотици семейства в криза. Тогава спирам за няколко седмици, правя инвентаризация на живота и служението си и нещо в мен става неспокойно. Депресирам се и казвам на жена си и приятелите си: „Имам чувството, че не правя нищо за Бог. Не се чувствам доволен както би трябвало да бъда. Понякога се чувствам толкова безполезен.”

Много често имам чувството за „нещо несвършено”. Чувствам, че губя страшно много време вършейки маловажни неща. Трудно е да си почиваш, когато вътрешен глас те обвинява, че „не гориш за Исус”. Мисля си за всичко, което си обещавам да направя, за проектите, които ще завърша, за растежа в Бог, който ще достигна; по-голямата част от това никога не се случва. Обвинявам се, че съм мързелив. Други изглеждат толкова дисциплинирани и мотивирани, виждам ги в съзнанието си като изпреварващи ме, оставящи ме да им дишам прахта. Но Бог ще продължава да ме кара да нося кръста си всеки ден, докато не извлече най-доброто от мен. Очевидно, това е част от живота ми, която все още не е под Неговия контрол. Един ден ще се отчая и ще изплача: „Господи, повече не ме интересува. Нека целия свят ме изпревари. Нека увехнат всичките ми мечти. Нека да бъда нищо, но да съм покорен ученик. Повече не желая да се състезавам със себе си или с другите. Никога повече его цели. Заеми се, Господи и отмахни товара ми.” Тогава Господ ще се намеси и ще прошепне: „А сега Дейвид, нека нося товара ти.”

Духовни кръстове

Понякога духовната гордост може да бъде кръст. Поемаш тежък товар, когато започнеш да свидетелстваш за великите неща, които Бог прави в живота ти. Бог ти дава съкрушен и разкаян дух. Хора идват при теб и приемат благословения. Използван си по чудесни начини в това да окуражиш хората около теб. Слънцето започва да изгрява за теб: „Супер! Имам толкова голяма радост. Бог ме е направил толкова нежен и любящ. Най-накрая се уча как да побеждавам изкушенията си и раста толкова много в Господ. Имам чувството, че скоро ще пробия в живот на духовна сила и слава. Най-после достигнах ниво на вяра и мир. Никога не искам да се връщам там, където бях.”

След една седмица се търкаляш в прахта, духовния ти балон се е спукал и изглежда всичко е изтекло от теб. Всичко, което можеш да кажеш е: „Какво стана? Не съм съгрешил против Бог, не съм изпадал в съмнения. Радостта просто изчезна. Нямам нищо у себе си, което бих могъл да дам на другите. Сух съм и съм празен. Защо не успях да запазя красивото усещане?”

Никога няма да „пристигнеш”

Чуй ме, приятелю – Бог никога няма да ти позволи да се почувстваш все едно си пристигнал. Това е проблемът с твърде много християни днес. Навремето са получили велико благословение от Господ. Бог е направил нещо страхотно в живота им. Святият Дух дойде върху тях и пренареди изцяло живота им. Беше страхотно и те започнаха да разказват на света за пробуждането. И от тогава е спускане по нанадолнището. Осланяли са се на това велико преживяване и с времето са станали самодоволни. Внимавайте когато си мислите, че стоите, защото може да паднете. В крайна сметка този благословен някога християнин завършва чувствайки се слаб и празен. След като неуспешно се опитва да сътвори и пресъздаде благословенията, той се предава в отчаяние. Той вика: „Аз съм духовно мъртъв. Губя територия в Бог. Чувствам се фалшив. Не виждам как ще се върна там, където бях преди в Господ.”

Любовта ти към Исус може да те постави на колене, но кръста ти ще те хвърли по очи – на земята, в прахта. Бог ще те срещне в поваленото ти състояние и ще прошепне: „Аз избрах слабите неща на света, глупавите неща, счупените неща, неща, които не представляват нищо, за да не може никоя плът да се похвали в присъствието Му.”

Кръстът ни учи как да се отречем от себе си

Ще трябва да носиш кръста си, докато не се научиш да се отричаш. Да се отричаш от какво? Нещото, което непрекъснато спъва Божията работа в живота ни – АЗ-ът. Видете отново какво каза Исус: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден, и нека Ме следва.” (Лука 9:23 – бел. пр). Бихме разбрали погрешно това послание, ако наблягаме на отричане от себе си, в смисъл на отхвърляне на материалните и незаконните неща. Исус не ни призоваваше да научим самодисциплина преди да поемем кръста си. Много по-жестоко е от това. Исус иска да се отречем от себе си. Това означава да

се отречеш от способността си да носиш който и да е кръст със собствените си сили. С други думи: „Не взимай кръста си, докато не си готов да се отхвърлиш абсолютно всяка мисъл да се превърнеш в свят ученик със собствените си усилия.“

Има милиони практикуващи християни, които се хвалят със себеотричането си. Те не пият, не пушат, не кълнат и не прелюбодействат – те са пример за страхотна дисциплина. Но дори и след 100 години те не биха си признали, че това се е случило само чрез силата на собствената им воля. Всъщност, те говорят неща от рода: „Мога да се откажа когато си пожелаеш. Дявола не може да ме изиграе. Знам кое е правилно и се опитвам да го правя. Пазя всички заповеди. Аз съм чист, нравствен човек. Аз не лъжа и не изневерявам и съм верен на брачния си обет.“ Те практикуват себеотричане, но никога не са се отрекли от себе си. По един или друг начин, всички ние сме така. Ние изпитваме „изблици“ на святост, придружени от чувство за чистота. Добрите дела обикновено произвеждат добри чувства. Но Бог няма да ни позволи да си мислим, че добрите ни дела и чистите ни навици могат да ни спасят. Поради това се нуждаем от кръст.

Мисля, че Исус всъщност ни казва: „Преди да поемеш кръста си, бъди готов да се изправиш за момент пред истината. Бъди готов да се изживееш криза, чрез която ще се научиш да се отречеш от собствената ти воля, себеправедността ти, самодоволството ти, собствената ти власт. Можеш да се изправиш и да ме следваш като истински ученик само когато свободно можеш да признаеш, че не можеш да направиш нищо със собствените си сили – не можеш да победиш греха със силите на собствената си воля, изкушенията ти не могат да бъдат победени със собствените ти усилия, не можеш да постигнеш нищо чрез интелекта си.“

Исус никога не ни налага кръста насила

Той каза: „Нека вземе кръста си“. Нашият Господ никога не е казал: „Наведи се и нека положи кръст върху теб.“ Исус не е в бизнеса със привличането на войници в армията – армията Му е изцяло съставена от доброволци. Не всички християни носят кръстове. Можеш да бъдеш вярващ и без да носиш кръст, но не можеш да бъдеш ученик. Виждам толкова много вярващи, които отхвърлят пътя към кръста. Избрали са добрия живот със благоденствието му, материалните ползи, популярността и успеха. Не съм сигурен дали много от тях ще отидат в небето – ще са спасили кожата си, но няма да са се научили на Христос. Отхвърлили страданието и скръбта на кръста, няма да имат способността да Го познават и да Му се радват във вечността, както биха могли всички носещи кръста си християни, които са влезли във връзка със страданията Му.

Тези, които страдат, ще царуват заедно. Не славя страданието и болката, а само резултата, който произвеждат. Както Павел, ние трябва да погледнем изпитанията и болките, които сега изпитваме и да се зарадваме в знанието, че ходим по единствения път, който води до крайна победа и зрялост. И така, никога повече няма да гледаме на бремето си като на случайност или наказание, а като на кръст, който ни е даден да ни научи на покорство на Божия начин, по който се правят нещата. Ако в момента изпитваш болка, ти си в процес на изцеление. Ако си отчаян, съсипан под бремето на тежък товар – пригответи се! Бог ще ти покаже колко е силен. Ти си на прага на откровение. Във всеки един момент ще се появи твоя Симон, защото Бог използва хора да изпълнят волята Му. Някой ще бъде подтикнат от

Святия Дух да дойде на пътя на твоето страдание, да се пресегне към теб и да ти премахне бремето.

Кръстът ти е знак за Неговата любов

Скъпи приятелю, не мисли за изпитанието си като за Божие наказание. Не се самообвинявай като че си навлякъл някакво страшно наказание заради неуспехите си. Спри да си мислиш: „Бог ме кара да си платя за греха.“ Защо не можеш да разбереш, че това, през което преминаваш е резултат от любовта Му? Смириван ли си? Чувстваш ли се все едно те завличат надолу? Боли ли те? Страдаш ли? Добре! Това е доказателство за любовта Му към теб. Покори се! Вземи кръста си! Пригответи се да пропаднеш още повече! Пригответи се да достигнеш кризата си! Пригответи се стигнеш до предела на собствените си сили! Пригответи се да се предадеш! Пригответи се да стигнеш дъното!

Моля те разбери, че си в училището по дисциплина на Христос. Радвай се, че ще отслабнеш, за да изживееш в себе си след това съкрушителната Му сила.

Той положи кръста си на земята, защо не го направиш и ти? За него се появи Симон. За нас се появява Спасителя. Изправяме се и продължаваме. Това отново е нашия кръст, но сега е върху Неговите рамене.

„По-добре са двама, отколкото един, Понеже те имат добра награда за труда си;

Защото, ако паднат, единият ще вдигне другаря си; Но горко на оня, който е сам, когато падне, И няма друг да го вдигне.“ (Еклисиаст 4:9-10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[You Cannot Carry Your Own Cross](#)